Prijs : In België : 6 Frs — In Nederland : 35 Cts

ZESDE JAARGANG

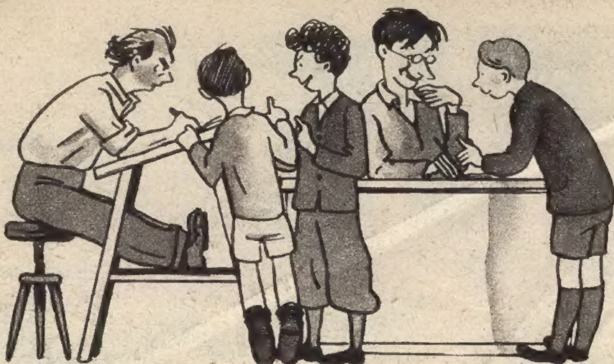
KUIFJE

27

LIJFBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

In het eerste morgengrauwen verschijnen Hassan en Kaddoer als spookgestalten...

(Zie blz. 7)

PERSOONLIJK CONTACT

WANNEER onze medewerkers achter hun tekentafel of bureau zitten, dan maken ze hun verhalen naar best vermogen, voor tienduizenden onbekende jongens en meisjes, die in vaktermen voor hen « het publiek » zijn.

Onze lezers kunnen zich echter niet genoeg inbeelden hoe graag al onze medewerkers de opinie van onze lezers leren kennen, want die is voor hen het beste kompas, om hun werk zodanig te richten en uit te voeren dat al onze lezers er de meeste voldoening in vinden. Daarom herhaal ik eens te meer : schrijf me regelmatig, vertel me van welke verhalen je het meest houdt, van welke je minder moet hebben en waarom, en wat er aan je blad ontbreekt, opdat het helemaal naar je zin zou zijn.

En nu nog een uitnodiging. Lezers die tijdens de vakantie eens naar Brussel komen, mogen niet vergeten in de Lombaardstraat, 24, aan te lopen om even kennis te maken met onze medewerkers. Alle jongens en meisjes zijn hartelijk welkom, want niets kan ons blad meer dienst bewijzen, dan het persoonlijk contact tussen « Kuifje » en zijn vrienden !

Kuifje

Onze Brievenbus

Herman Van de Walle, Tielt. — Hoeveel autootjes heb je nu al in je garage, Herman ? En wanneer ga je nog eens met een nieuwe Studebaker rijden ? Of zou je liefst een andere wagen willen proberen ? Als je naar Brussel komt, moet je me zeker eens komen bezoeken. Niet vergeten ?

Jan Van den Brande, Leuven. — Binnenkort zal Willy Vandersteen onze lezers een aangename verrassing bezorgen ! Wat het precies zal zijn, mag ik nog niet verklappen, maar dat het iets onverwachts en puiks zal zijn, dat kan ik nu reeds verzekeren ! Met mijn beste groeten.

Louise Van Dongen, Antwerpen. — Men kan me geen groter genoegen doen dan met regelmatig ons blad te lezen, zich als een flink Kuifjeslezer te gedragen en ons blad overal te leren kennen, want hoe meer vrienden, des te meer vreugde !

Veerle De Moor, Lier. — Ik heb je brief goed ontvangen. Hartelijk dank voor je vriendelijk voorstel. Daar komt zeker iets van terecht !

Baudewijn Delaere, Kortrijk. — Je groeten en gelukwensen hebben wij aan Willy Vandersteen overgemaakt en hij dankt je hartelijk.

Lucien de Lille, Brugge. — Voor onze rubriek « Jullie krijgen het woord » komen telkens honderden antwoorden binnen. De beste en de origineelste worden gepubliceerd, wat niet wil zeggen dat de overigen niet goed zouden zijn. Bekronen kunnen we ze, jammer genoeg, niet allemaal. De Tartaarse Helm zal zeker spannend worden en we hebben W. Vandersteen over Tante Sidonie gesproken. Of kapitein Blake echt dood is ? Ja, dat zal E. Jacobs ons later wel onthullen, meer kunnen wij ook niet zeggen !

Jacques van Innis, St. Amandsberg, Gent. — Voor je lange sympathieke brief m'n hartelijkste dank. We zullen je het gevraagde bezorgen en zijn geweldig benieuwd voor de uitslag !
Meer documentatie kunnen we je ook niet bezorgen, maar een verdeler van Gevaert of Agfa kan je zeker het nodige materiaal geven. Bob de Moor was in zijn nopjes, hoor en hij laat je hartelijk groeten.

Herwig Dupré, Mol. — Je brief beviel me erg en de nieuwe vrienden heten wij reeds nu van harte welkom. Ja, de foto van Pierre hadden we niet, maar nu zal de lidkaart dadelijk volgen. Wanneer je enkele leden hebt, kun je natuurlijk een club stichten en het tot president van de club brengen. De leider van de club wordt door de leden bij stemming gekozen. Andere graden zijn er niet. Het aantal clubleden is onbeperkt ! Hartelijke groeten voor jou en al je vrienden !

François Bellon, Deurne-Zuid. — Welkom in de club. Je staat erg kranig op de foto en ik hoop dat het ook zo in werkelijkheid is ! De lidkaart wordt je dadelijk toegezonden evenals de rooster voor het oplossen van de geheime boodschappen.

Freddy Lambrecht, Brussel II. — Ik vind het prettig je te mogen welkom heten in de grote familie ! Hoe gaat het op school ? De wedstrijden zijn zeker reeds achter de rug en ik wens je een goede uitslag toe. Mogen we al je vrienden spoedig als lezers en leden verwachten ?

Herman Tiebout, Dilbeek. — Het doet me veel genoegen dat je door ons blad zoveel interessante dingen hebt geleerd en dat je er van houdt. Je lidkaart werd opgezonden en ik heet je van harte welkom.

Paul Clerens, Turnhout. — Ik wil je ook langs deze weg groeten, omdat je schrijven me erg interesseerde. Welkom in de grote familie en beste groeten aan al je vrienden en trouwe lezers van ons blad.

Jan Claerhout, Westende. — Hoe gaat het op school ? Blij dat het blokken en de examen doen achter de rug zijn ? Het moet prachtig zijn aan zee en wie in 't hartje van de stad woont benijdt de jongens van 't Noordzeestrand, geloof me vrij !

KUIFJE (weekblad). *Redaktie, Publiciteit:* Lombaardstraat, 24, Brussel. P. Ch. R. 1906.16 — *Uitgever-Directeur:* Raymond Leblanc. — *Drukkerij :* C. Van Cortenbergh, Keizerstraat, 12, Brussel.

ABONNEMENTSPRIJZEN	*België*	*Buitenl. en Belg. Kongo*
Een los nummer	6.— fr.	7.— fr.
Ab. drie maanden	70.— fr.	80.— fr.
Ab. zes maanden	135.— fr.	155.— fr.
Ab. één jaar	265.— fr.	300.— fr.

KUIFJE-HOLLAND — Goudse Singel 76-80 Rotterdam. Tel. 29502 (vijf lijnen). Giro : 199.334. Abonnementsprijs : fl. 3.50 per kwartaal.

DE AVONTUREN VAN WALTER EN HET AJAX-PAARDJE

Sterke Jan

DOOR BOB DE MOOR

De heer van Kessel geeft een groot feest om de overwinning op de vrijbuiters van het Heksenbos te vieren. 's Nachts komt er een bode aankloppen...

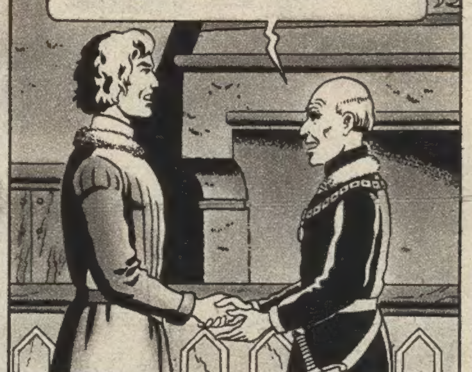

(Wordt voortgezet.)

DE DOOD van de SIOUX

De Indianen van Amerika in de tijd van Buffalo Bill, Jeronimo Yellow Hand en Sitting Bull, waren niet bang voor de dood, ze zagen hem onbeschroomd en zelfs misprijzend in de ogen. Hier volgt dan een korte, doch ware geschiedenis van drie Sioux en de wijze waarop zij stierven.

DRIE Indianen van de stam der Sioux waren door een Amerikaanse militaire rechtbank ter dood veroordeeld en ze zouden de volgende dag, bij dageraad, gefusilleerd worden. Men vroeg hen of ze niets meer te verklaren hadden en of ze nog wensen hadden. Ze weigerden alle drie geblinddoekt te worden en nog veel minder aan een paal te worden gebonden voor de executie. De voorzitter van de rechtbank stemde toe en vroeg nogmaals :

— Hebben jullie nog andere wensen?

— Wij zouden ons leven willen eindigen als dappere Sioux, antwoordden ze.

— Wat verstaan jullie hierdoor?

— Laat ons toe te paard te sterven. Met onze geweren zullen we het executiepeloton chargeren en als we op de gewenste hoogte gekomen zijn...

De Indianen hoefden hun zin niet te voleinden. Men had hen begrepen en zowel het hof als de aanwezigen in de zaal waren diep ontroerd en bewonderen de moed van de Sioux. De voorzitter was een beetje verlegen met de zaak en onderhield zich fluisterend met zijn assistenten. Eindelijk zei hij ernstig, dat het hof de wensen van de Sioux zou inwilligen op voorwaarde dat hun geweren niet zouden geladen worden. Hiermee waren de drie veroordeelden het eens. De Sioux werden terug naar hun cel geleid en heel de nacht hoorde men in het gevang hun zangen weerklinken.

De volgende dag heerste er in het eerste morgengrauwen reeds een drukke bedrijvigheid. De drie Sioux werden naar een heuvel geleid even buiten het fort. Het peleton soldaten dat het vonnis zou voltrekken, vertrok te paard naar een heuvel niet ver van de eerste gelegen. De Sioux waren prachtig om zien. Ze hadden zelf hun bruinzwarte volbloeden geroskamd zodat ze glansden en blonken. De Sioux hadden hun feestkleedij aangetrokken en op hun zwarte haren wuifden kleurige pluimen. Hun gezichten waren ernstig en waardig en geen spier geen gebaar verraadde enige vrees. Men kon denken dat zij als overwinnaars naar een groots feest trokken.

Op de top van de heuvel gekomen, stegen ze af. De zon brak stralend door de wolken en de nevels en omhulde de drie Indianen met een gouden glans. Al de aanwezigen keken geboeid naar het schouwspel. En daar klonk de zwanenzang van de Indianen die het lichaam hierbij heen en weer wiegden :

Vader, wij gaan om te sterven,
Ban de vrees uit onze harten
Niet voor ons zelve,
Maar voor hen die blijven na ons
Vader, wij gaan om te sterven...

Toen sprongen ze in het zadel, lieten hun oorlogskreet over de heuvels en het ontwakende land schallen en galoppeerden de dood tegemoet... Een driedubbel salvo klonk en heel lang rolde de echo door de ijle lucht. Hinnikend stoven de drie mooie paarden zonder ruiter in de richting van de prairie, het land van de Sioux...

Zo stierven drie Indianen van de de stam der Sioux ergens aan de grenzen van Iowa en Nebraska.

De GIEREN der ZEE

De oom van Mark werd ontvoerd door de « Zwarte Gieren ». De « Ridders van het Geluk », waarvan onze twee vrienden thans deel uitmaken, zoeken hem. Kapitein N. verneemt dat de « Zwarte Gieren » naar de Boven-Nijl trekken...

Het vermoeden van kapitein N. werd bewaarheid. De «Zwarte Gieren» ontvoeren de oom van Mark naar de Boven-Nijl. Een karavaan wagens trekt door de woestijn. Waarom ontvoerden ze die oudheidkundige eigenlijk ?

In Assoean maakt de karavaan halt. Aan de ruïnen van een vesting schijnen de « Zwarte Gieren » veel belang te hechten.

Intussen maakt ook kapitein N. met zijn getrouwen, allen vermomd als Bedoeïnen, een tocht door de woestijn.

Jan, Mark en Denis varen met een zeilschip de Nijl op.

Op de markt van Talmuk...

De drie vrienden begeven zich op weg...

Enkele ogenblikken later merken onze vrienden Bedoeïnen die over de duinen rijden...

(Wordt voortgezet.)

De avonturen van DZIDZIRI

ONUITGEGEVEN ROMAN DOOR FRANCIS DIDELOT

GEILLUSTREERD DOOR ALBERT WEINBERG

De Normandie des Airs is neergestort in het hart van Afrika. Dzidziri, een clandestien passagier, is er in geslaagd Yves Larnaud en Sophie uit de handen van de Zonen van de Krokodil te redden. Samen trekken ze naar de wrakstukken van het vliegtuig en ontmoeten twee vreemdelingen : prins Ephraïm en Domingo, zijn secretaris. Dzidziri vertrouwt hen voor geen haar !...

DE BUFFELJACHT

DE volgende morgen werd Dzidziri laat wakker. Hij geeuwde, rekte zich uit en tastte met de hand naar de muur van het kleine kamertje dat hij, sedert zoveel jaren, in het huis van zijn oom en tante betrok. Hij tastte nog eens maar voelde niets...

— Ook goed ! Ik lig nog eens op de grond, zoals het mijn loffelijk gewoonte is. Ach, als je zo droomt...

Maar plotseling zat hij overeind en keek rond in de kleine kamer... of dat wat hij dacht zijn kamer van de Mouffetardstraat te zijn... de brousse, de tenten, de amphibiewagen en de andere auto's, de negers die kwamen en gingen... alles verbaasde hem opnieuw. Droomde hij nog ? Met een sprong wipte hij op de grond en meteen in de werkelijkheid. Sophie stak haar hoofd binnen en vroeg :

— Wel, Dzidziri, hoe gaat het ? Je hebt een gat in de dag geslapen !

Ze lachte en Dzi vond dat ze mooi was ondanks een gescheurde blouse, verfomfaaide klederen en haren die behoefte hadden aan een degelijke kapper.

— Hoe laat is het ?

— Reeds na tien ! De zon staat al hoog aan de hemel en...

— Waar is de commandant ? onderbrak hij.

Dzi dacht meer aan het gesprek dat hij de vorige avond afluisterde en de doodsbedreiging geuit aan het adres van de piloot.

— Hij is niet ver ! zei Sophie glimlachend.

— En de twee anderen ? Ik bedoel die Ephraïm en zijn vette gangster !

— Je schijnt die twee niet ver te betrouwen...

Een ogenblik wou Dzi haar alles uitleggen maar waartoe zou het dienen ? Toch moest hij haar waarschuwen...

— Die twee staan me niet aan, juffrouw Sophie. Wat deden ze hier ? Waarom waren ze hier, precies op deze plek ? Waarom zochten ze de overlevenden niet van het neergestorte vliegtuig, dat ze hier ontdekten ?

— Dzi, je droomt alweer van avonturen! Prins Ephraïm was op jacht in Afrika en kwam toevallig in deze streek. Zo ontdekte hij de wrakstukken van de Normandie. Dat is alles.

— Hm... En waar is hij met zijn dikbuikige knecht ? vroeg Dzi terwijl hij zich heftig in de rode haarbos krabte.

Sophie lachte en gaf hem de gewenste inlichting :

— Ze zijn op jacht. Een verkenner melde hen dat er een kudde buffels in de streek was en ze zijn gaan kijken. Werkelijk Dzi, de gevaren die je ziet zijn denkbeeldig. Heb je nu nog niet genoeg aan die krokodillen, leeuwen, nijlpaarden en andere wilden ? Ik heb er voor mijn leven genoeg van, dat verzeker ik je.

Dzidziri bekeek haar nog eens. Ja, ze was lief en ze hield van Yves. Wel, hij zou voor hen beiden zorgen ook indien ze zulks niet wilden.

In de namiddag keerde prins Ephraïm naar het kamp terug. Hij marsjeerde met grote passen en zag er opgeruimd uit. Domingo liep er hijgend en zwoegend achter en zijn gezicht zag purper-rood van inspanning.

— Wat een tocht, kreunde hij.

— M'n beste Larnaud, zei de prins, het is een prachtige kudde ! Ik telde meer dan honderd stuks en de leider ervan is een reusachtig en schoon gebouwd dier. Zo een exemplaar ontmoet een jager in heel zijn leven misschien twee keer !

— Heb je hem gevangen ?

— Neen, de wind kwam uit de verkeerde richting, we konden hen niet naderen. Morgen avond, wendde hij zich tot Sophie, brengen we hem naar huis !

— Waarom ? Is dat dan nodig ? U zei zelf dat het zo'n prachtig dier is waarom wilt u het dan doden ?

— Ja, juffrouw Sophie, een jager is niet zo sentimenteel, nietwaar m'n beste Larnaud ?

— Ik ben piloot en geen jager !

— Wilt u ons morgen niet vergezellen? Ik geef u een van mijn geweren, een Lee-Metford die altijd roos schiet !

Ephraïm lachte en zetten zijn plan uiteen. Dzi luisterde en vroeg zich af wat er in de hersens van die Ephraïm omging. Wat bedoelde hij uit ? Graag had Dzi de piloot toegeroepen : « Neen, Yves, ga niet mee ! Ze lokken je in een val ! Yves, m'n beste, weiger toch mee te gaan, zie je dan niet dat die prins een boevengezicht heeft?»

En terwijl Ephraïm nog steeds uitwijdde over de buffeljacht trok Dzi naar een plek in de brousse, waar Nomogo-Kooso het zich gemakkelijk had gemaakt. De oude tovenaar kon moeilijk scheiden van het Leeuwtje met de Vlammende Haren en als hij hem zag aankomen, klaarde zijn gezicht op. Ook Laobé verscheen...

— Wanneer vertrekt het Leeuwtje ?

— Over twee of drie dagen. Morgen willen ze op buffeljacht gaan.

Nomogo luisterde aandachtig en zijn gelaat rimpelde. Hij nam zijn pijp die aan een doorstoken oorlel was opgehangen, stopte ze, deed een trok en in zijn ogen flitste een geheimzinnig, sluw licht :

De buffel-leider was gewond...

— Je bent heel verstandig, Zoon van Simba...

Bij het krieken van de dag trok de karavaan de wildernis in. Vooropgingen de prins en Yves en achteraan hinkte de zuchtende Domingo :

— Waarom laten jullie me niet hier ? Ik ga zeker nog een kilo of drie verliezen !

— Indien je twintig of dertig kilo's vermagerde zouden we het tenminste zien ! antwoordde Ephraïm.

Twee negers volgden de leiders met de geweren. Achter Domingo kwamen de dragers met de ketels en mondvoorraad.

Een groep zwarte jagers werd vooruit gezonden om de buffels op te sporen. Soms kwam er een van deze verkenners terug gelopen om mee te delen waar ze de sporen gevonden hadden. Dan voegde hij zich opnieuw bij zijn vrienden.

Niemand sprak. Ze stapten voort onder de oneindig blauwe hemel en er heerste een speciale atmosfeer, de atmosfeer van jagers op zoek naar groot wild in het hart van Afrika. Het was brandend heet, slechts nu en dan blies de wind door het hoge gras. In de bomen rankten de wondermooie gele en blauwe bloemen die aan het landschap een vreemde schoonheid verleenden. De bamboes kraakten af en toe en hier en daar brak een droge tak. Yves ging langzaam en vergat het eigenlijke doel van de tocht. Eensklaps bleef hij staan en wees een richting aan :

— Kijk ginds... net een menselijke gestalte.

— Neen, dat zijn ze niet ! Ephraïm nam zijn verrekijker en speurde de omgeving af. Hij haalde de schouders op en stapte door. Yves bleef er echter van overtuigd dat hij een mens had gezien, die zich verborg toen hij de jagers zag aankomen...

Het werd nog heter en eindelijk kwamen de verkenners meedelen dat de buffels in de nabijheid waren. Ephraïm deelde zijn bevelen uit :

— Jij komt hierlangs, Larnaud. Domingo neem die kant voor je rekening en ik jaag de troep jullie kant uit. Zodra jullie aan de boord van die struiken komen, houden jullie de geweren schietensgereed !

Yves schouderde z'n geweer en liep zo zacht en voorzichtig mogelijk met kloppend hart naar de accaciastruiken. Daar was de kudde! Yves bleef staan en keek naar het prachtige schouwspel. Het waren prachtige, grijze dieren en hun leider, een enorm beest, rekte zijn machtige, gehoornde kop de lucht in. De dieren waren zenuwachtig en vermoedden het gevaar dat hun bedreigde...

Yves wreef de zweetdruppels die in beken van z'n gelaat neerstroomden met de hand weg, inspecteerde z'n geweer en wachtte...

Plotseling knalde er een schot... en nog een. De machtige buffel huilde van woede en stoof vooruit, gevolgd door heel de kudde... Nogmaals brandde er een schot los...

Het was een adembenemende, angstwekkende galop. De buffel-leider was gewond, zijn flank bloedde en het schuim droop uit z'n muil. Hij had z'n vijand ontdekt... Daar... daar... aan de zoom van het struikgewas stond een man... Weer klonken er geweerschoten. En woedend stormden de buffels over de brousse...

Volgende week :

NOMOGO NEEMT AFSCHEID...

SOLDATEN VAN NAPOLEON

TEKST EN TEKENINGEN door JACQUES LAUDY

Montbidon heeft Hassan en Kaddoer in een kerker geworpen die langzamerhand vol water loopt. Gelukkig komt Roestan nog net op tijd...

LANGZAAM EN REGELMATIG STIJGT HET WATER. ONZE VRIENDEN STIJGEN ZIELSGERUST MEE...

van de ATLANTISCHE tot de STILLE OCEAAN

THEODOOR ROOSEVELT, president van de Verenigde Staten, stond recht op in zijn redingote en wachtte ongeduldig op het tijdsein. Nog drie minuten... nog twee minuten... Middag! De president hief de arm op, drukte op een knopje en honderden kilometers vandaar ging een enorme rotsblok, die ondermijnd en door een onderzese kabel met het bureau van de president verbonden was de lucht in. De golven de Stille Oceaan en die van de Atlantische Oceaan mengden zich bruisend en schuimend. Het Panamakanaal werd na veel strijd en ten koste van grote offers, voltooid en voor het verkeer geopend. Het was een feestdag voor heel de wereld!

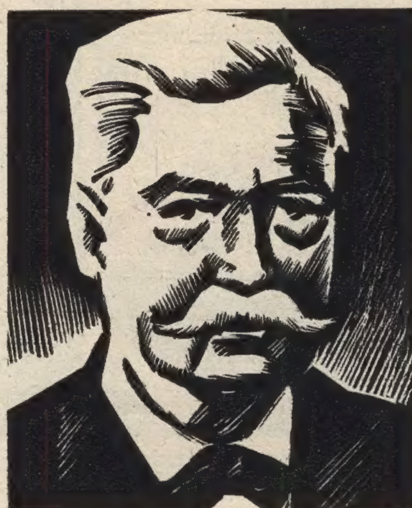
Keizer Karel V en Simon Bolivar planden het reeds...

Toen Christoffel Colombus voor de vierde maal op de Amerikaanse kust ontscheepte, hoorde hij van de Indianen dat er een kleine doorgang bestond die de twee grote wateren met elkaar verbond. Colombus dacht dat het om een zeeëngte ging en exploreerde heel de kust tot in Columbia. Hij zocht tevergeefs. De legende van de Indianen stierf echter niet en al de zeevaarders van die tijd zouden een koninkrijk gegeven hebben voor het vinden van de doorvaart. Denk eens aan, van de Atlantische naar de Stille Oceaan varen zonder de beruchte Kaap Hoorn te moeten omzeilen waar tijdens geweldige onweders zoveel schepen naar de haaien gingen! Jean Cartier ontdekte Labrador en Magellaan de straat die zijn naam draagt, maar niemand vond een vaargeul van de ene naar de andere oceaan, en men moest aannemen dat er van Chili tot Canada geen doorvaart bestond. Op z'n smalste punt was Panama slechts 80 kilometer breed waarom geen doorvaart maken? Het was Karel V die reeds met het plan in zijn hoofd liep en Simon Bolivar, de Zuid-Amerikaanse rebel en staatsman, die de Spanjaarden buitenwipte; dacht er eveneens aan.

Ferdinand de Lesseps maakt een begin

Hij had het Suezkanaal, de doorgang van de Middellandse Zee naar de Indische Oceaan, gebouwd en genoot een wereldfaam.

Hij zou het Panamakanaal graven. Tienduizenden Europeanen, Hindoes, Chinezen, Japanners, negers, enz. trokken naar Panama en sloegen de hand aan het werk... maar, daar was een grote « maar »! Het waterpeil van de Atlantische Oceaan is gevoelig hoger dan dit van de Stille Oceaan, dus ging het er niet om eenvoudig een waterweg te graven, doch wel om een reeks enorme sluizen te bouwen die de schepen geleidelijk van de ene in de andere oceaan zouden versluizen. Nauwelijks waren er enkele miljoenen tonnen aarde verzet, of een geweldige instorting kostte het leven aan talrijke arbeiders en een watermassa vernietigde het werk dat ten koste van grote inspanningen verwezenlijkt was.

Ferdinand de Lesseps

En dan was er het vreselijk klimaat! De arbeiders stierven aan gele koorts en malaria, ze stierven door beten van slangen en schorpioenen. Bloedzuigers en giftige spinnen, zoals de Zwarte Weduwe, eisten hun slachtoffers. Panama kreeg weldra de naam « het graf der blanken ». Na enkele jaren was de Franse maatschappij failliet en moest het werk in de steek laten. Dat was het beruchte « Panama-schandaal » van 1889.

De Amerikanen beproeven het

Uit de ongelukken van Ferdinand de Lesseps hadden de Amerikanen volgende conclusie getrokken: Eerst dat vervloekte land bewoonbaar en gezond maken, en dan pas graven.

Eerst moesten ze echter nog een kleine oorlog voeren tegen Columbia die het graven van het kanaal weigerde. De Yankees wonnen het pleit en maakten Panama onafhankelijk van Columbia. Dan begonnen ze een ongenadige strijd tegen de muggen die de malaria verspreiden, de inwoners moesten hun huizen poetsen en kalken en tralies vóór de vensters zetten. Heel de brousse werd met petroleum begoten om alle ongedierte te doden. Een geneeskundige dienst werd opgericht om inboorlingen en arbeiders tegen ziekten te beschermen en iedereen was verplicht z'n linnen te wassen. Hiervoor werden speciale wasserijen ingericht ver buiten de stad.

De burgers van Chicago, New-York en Philadelphia mopperden. Ze hadden immers hun lieve centen niet gegeven om heel Panama te desinfecteren, maar wel om een kanaal te graven. Ze hadden ongelijk, want het was dank zij deze voorzorgsmaatregelen dat men in 1907 aan het graven kon beginnen. In 1914 was het kanaal gereed, doch in 1920 werd het pas officieel geopend...

Een prachtig werk

Indien Ferdinand de Lesseps eens kon terugkomen zou hij met blijdschap vaststellen dat het werk, door hem begonnen, tot een goed einde werd gebracht. Langsheen de boorden van het kanaal waar zich veertig jaar geleden de jungle uitstrekte, koorts en vrees heersten, staan thans witte bungalows en wonen er welstellende mensen. Getrokken door drie of vier locomotieven glijden de schepen over het kanaal van het ene sluis in het andere. Alles gaat automatisch.

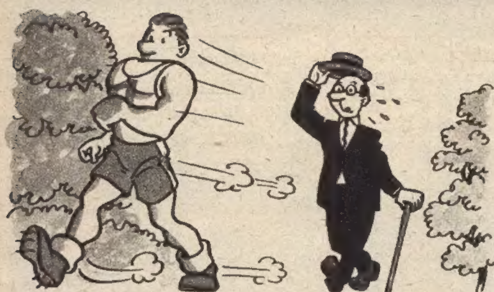
Het Panamakanaal is 81 kilometer lang, heeft een gemiddelde breedte van 91,5 m. en is op sommige plaatsen 40 meter diep en heeft min of meer 400 miljoen dollar gekost. Het is een prachtig werk en zij die het verwezenlijkten mogen er fier op zijn!

Het wapen van de Republiek Panama

Sporthoekje

ZE DOEN EEN WANDELINGETJE

DE gaansport is zeker de oudste sport ter wereld. We moesten immers leren gaan, vóór we konden lopen! Zo wat overal worden er ieder jaar gaan-koersen ingericht en een van de bekendste is die van Parijs-Straatsburg over een afstand van 500 km. De beste kampioenen nemen er aan deel en er is telkens een grote belangstelling voor. Fransen zelf staan hier hun mannetje. Vijf honderd kilometers is beslist veel, maar een peulschilletje in vergelijking van de mars volbracht door de Amerikaan J. Ennis in 1878. Op tachtig dagen stapte hij 6.437 km. af. Zijn landgenoot E.-P. Weston deed het in 1883 nog beter. Hij legde 8.045 km. — of de afstand van de Noordkap tot de Evenaar — af in honderd dagen! Ennis stapte 80.450 meter per dag en Weston 80.462 meter. Er is dus slechts twaalf meter verschil tussen beide. Men mag aannemen dat de twee Amerikanen hiermee de grens van het menselijk uithoudingsvermogen hebben bereikt, maar denken we even aan de eerste pionniers die Afrika gingen verkennen! Hoeveel dagen zouden zij wel niet gemarsjeerd hebben? En wat moeten we dan zeggen van de neger-koeriers die tot twee honderd kilometer per dag dwars door de brousse kunnen afleggen, op hun blote voeten dan nog! En nu hebben we nog niet eens gesproken van de Marathon-loper.

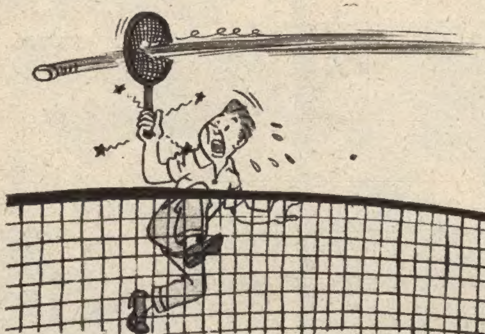
HOE SNEL VLIEGT EEN TENNISBAL?

MEN kan, dank zij de modernste instrumenten de snelheid van de super-sonische vliegtuigen wel meten dus waarom niet de snelheid waarmee de tennisbal over het veld gekaatst wordt?

Onlangs heeft men in de Verenigde Staten, tijdens grote matchen, de maximum snelheid van de tennisbal gemeten. De ballen van Gonzales doen 181,625 km. per uur. Die van Kramer 173,450 km. per uur en die van Van Horn 167,338 km. per uur.

De ballen van de andere tennissterren zijn veel minder snel. Nummer vier deed al 150 km. per uur minder dan Van Horn.

Men heeft, lang geleden, eens de snelheid van de ballen van de beroemde « Big Bill » Tilden gecontroleerd en vastgesteld dat ze

242,960 km. per uur deden. Dit record wordt echter sterk in twijfel getrokken omdat, in die tijd, de chronometers lang niet zo nauwkeurig waren als thans.

WONDERKINDEREN

JA, natuurlijk Amerikaanse! Wij hebben het niet met eigen ogen gezien, maar de Amerikanen beweren dat het heel echt waar is. Nu luister :

De kleine Russel Tongay is vijf jaar en zwemt vijf en dertig kilometer in vijf uur in de Mississipistroom. Niet zo kwaad, hé! Maar, dat is nog niets. Scarborough uit Los Angeles kan nog niet van de ene kant van de kamer naar de andere gaan, zonder twee maal te vallen, doch zwemt gemakkelijk honderd meter op de rug!

Wij vertellen deze geschiedenis niet opdat jullie nu dadelijk kleine broertjes of zusjes uit de wieg zouden halen en meer naar het zwemdok nemen, doch, om jullie attent te maken op volgende feiten :

1. **Alle kinderen (de leeftijd speelt geen rol), kunnen leren zwemmen!** Het is een natuurlijke oefening en minder vermoeiend dan gaan.
2. **Men mag nooit van jonge organismen te veel krachtinspanning eisen, want dat loopt verkeerd af!**

Het zou ons sterk verwonderen moesten deze twee zwemwonderen ooit kampioenen worden. Uitzonderingen zijn er echter altijd. We zullen over vijftien jaar nog eens over Russel en Scarborough schrijven!

Victoria presenteert
CHOKO
Het Nikkertje

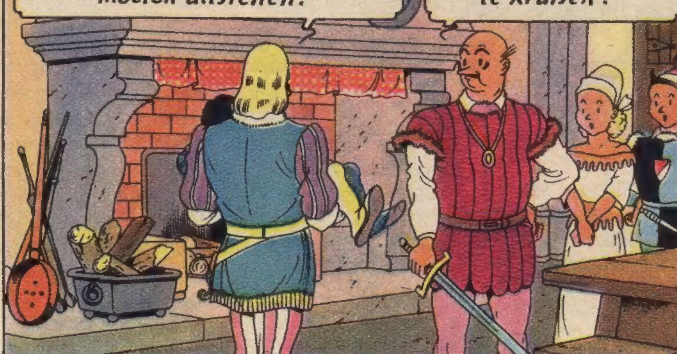
BOMBOMBOM-BOM
BOM...BOMBOM...
Wat betekent dat lawaai?
Het is de tamtam van de Lekkerbekken... Slecht teken....

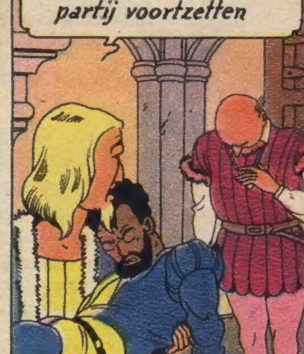
(Wordt voortgezet.)

DE TARTAARSE HELM

Lambik en Capitano Rabakol kruisen de degen. Plotseling roept Wiske dat de geheimzinnige dwerg uit zijn verdoving ontwaakt is...

(Wordt voortgezet.)

Teksten en tekeningen van J. Martin.

(Wordt voortgezet.)

ZIJN LAATSTE

EEN VERHAAL VAN E.P. A. TAVERNIER

JA, jongens, zo is het toen gegaan, besloot de oude Vissers zijn verhaal, terwijl hij met kleine pufjes aan zijn pijpje trok.

Het was weer een van die wilde avonden waarop het regenseizoen zijn laatste krachten uitspeelde tegen het indringende droog seizoen. De nijdige bliksemflitsen en knetterende donderslagen volgden elkaar op in een razend tempo,. en heel het huis daverde bij elke slag. Mijn kleine voorkamer zat tjokvol : een allegaartje van planters-, bureel- en staatsbedienden; oude en jonge doorheen; wilskrachtige, door zon en regen getaande gezichten en allen

Mijn kleine voorkamer zat tjokvol...

bezeten door eenzelfde jagersdrift. Elke Zaterdagavond kwamen ze hier samen een borrel of een glas bier drinken, en zaten dan tot laat in de nacht soms over hun jachttochten na te bomen. Vissers, die nu bij de zestig was, vertelde voor de zoveelste maal zijn laatste buffeljacht. Hoe hij op de horens van het gekwetste dier genomen en in de lucht gegooid werd, en hoe juist op het laatste ogenblik zijn boy het dier een lans door het hart gejaagd had. Hij legde het er wat dik op, doch allen luisterden met spanning, want hij kon vertellen als niemand anders. Zijn blik viel op het oude Mausergeweer dat hij me ten geschenke gegeven had. Hij nam zijn pijpje uit de mond, en wees naar het geweer :

— Zie, daar hangt het nog, mijn trouw beestje. Slechts éénmaal heeft het geketst en, God, als ik het nu nog bedenk, wat is O.L. Heer toen toch goed voor mij geweest... anders zat ik nu hier wel niet.

De grote tijgerkat, die op zijn knie te slapen lag, was bij die onverwachte beweging van zijn knie gesprongen, ging het zich wat verder gemakkelijk maken, en volgde met halftoegeknepen ogen de lichtjes-schommelende beweging van de opgezette arend die met gespreide vlerken van de zoldering neerhing. De mannen zwegen, en men hoorde niets anders meer dan het natte truttelen van Vissers' neuswarmertje. Plots sprong mijn grote windhond, die onder de tafel had liggen slapen, grommend op en liep naar de deur. Een breedgeschofte jonge kerel stak met een « Goên avond » de deur open en trad binnen. Het was mijn vriend Karel, de roekelooste buffeljager van uren in de ronde. Hij had zijn hoed diep over de oren getrokken en de kraag van zijn bruinlederen jekker opgeslagen en had voor de gelegenheid ook zijn tot boven de knieën reikende waterlaarzen aan, zodat hij helemaal tegen de stortregen beschut was. Zijn gezicht was drijfnat, en een frisse regenlucht omgaf hem. Met een « ik stik in dit wamhuis », gooide hij zijn kletsnatte jekker uit en schikte bij. Ik schonk hem een glas bier uit en schoof het naar hem toe :

— Gezondheid, Karel, en... welk nieuws ?

— Er is nieuws, antwoordde hij ietwat spottend. Hij blies het schuimkapje van het versgeschonken bier, nipte even aan het glas, en ik zou al vroeger gekomen zijn, zegde hij, doch juist toen ik wou vertrekken, kreeg ik bezoek van de politiekommissaris van T. Hij zag er niet fier uit, want toen hij omstreeks zeven uur ginder voorbij het dorp Gilinga gereden was, sprong plots een buffel juist voor de auto uit de brousse en verdween in het gras aan de overkant van de weg. De kommissaris stopte uit vrees dat andere buffels zouden volgen. Doch, toen hij niets meer zag, reed hij door en kwam natuurlijk midden in de volgende kudde terecht. De eerste buffels die de weg wilden kruisen, werden door het licht verblind en gooiden de wagen omver. Toen volgde een kudden van wel vijftig stuks in volle vaart. Ze struikelden neven en boven hem, en de ongelukkige man dacht dat hij er aan was. Zijn nieuwe Ford schijnt nog enkel een akkordeon te zijn. Zijn boy heeft 'n been gebroken, doch hijzelf is er gelukkig met wat schrammen afgekomen. Ze hadden evengoed allebei akkordeon kunnen zijn. Ik heb hem een borrel gegeven om hem wat op te knappen, en daarna heb ik hem naar huis gereden. « Voor mijn part », zei hij nog, « mag je vanaf morgen alle buffels schieten die je maar wil. »

Allen lachten, want de kommissaris stond bekend voor zijn strengheid wanneer het ging over de toepassing van de jachtwetten.

— Ik heb hem dan ook beloofd dat ik de buffels die grap zou betaald zetten nog vóór ik met verlof naar Europa terugkeer. Ik wil er wat om verwedden, dat het telkens dezelfde kudde is die de laatste tijden al heel wat mensen de schrik op het lijf gejaagd heeft... De volgende week trek ik er op af... en jij, Bert, wendde hij zich tot mij, jij gaat mee, niet ?

Ik was in mijn leven maar tweemaal op buffeljacht geweest, en tweemaal was ik er ook bekaaid afgekomen. Toen had ik het vaste voornemen gemaakt, nooit meer op buffeljacht te gaan. De eerste maal was ik nog een nieuweling, en dacht dat men een buffel kon jagen als een haas. Ik was er op uit getrokken met twee zwarte jagers, en had een rood lacoste hemdje aangetrokken. We hadden gedurende een halfuur een buffelspoor gevolgd door de vier meter hoge baka, toen een jager me teken deed, dat « ze » dichtbij waren. Behoedzaam ging ik wat verder en kwam uit op een wilde vlakte. Ik zag een hele kudde buffels op zowat 150 meter voor mij aan het grazen. Op handen en voeten trachtten we ze te besluipen. We geraakten tot op een 80 meter. Ik koos de grootste buffel — waarschijnlijk de leider van de kudde — nam hem op de korrel, en drukte af. Ik schoot er naast, en trof een buffelkalf dat juist naast de leider stond. Het zakte ineen. De leider van de kudde stak snuivend van woede de kop op, en begon met zijn voorpoten de grond om te woelen. Daarna liep hij rond de zenuwachtige kudde en begon weer de grond om te woelen. Ik richtte me op en vuurde nogmaals. De leider stuikte ineen, kwam evenwel vlug weer overeind, kreeg mijn rood hemdetje in de gaten, en kwam, gevolgd door heel de kudde recht op ons af. Tot overmaat van ramp zag ik nu dat rechts en links van ons andere buffels rechtgesprongen waren, zodat we langs drie kanten ingesloten waren. Ik schreeuwde mijn jagers, die gelukkig nog niet gevlucht waren, toe zoveel te vuren als ze konden. Het werd een echt mitrailleurvuur. Bij de eerste losbranding zakten drie buffels neer, waaronder de leider. Zo werd de vaart enigszins gestuit, en wisten de buffels eerst niet meer waarheen zonder leider. Ik had instinktmatig het terrein verkend, riep naar mijn jagers dat ze zich vlug achteruit zouden trekken tot aan de eerste grote boom, terwijl ik de dieren op afstand hield. Zo deden ze, terwijl ik telkens vuurde wanneer de kudden weer op ons af wilde komen; dan was het mijn beurt om te vluchten, terwijl mijn jagers vuurden. Zo hielden we om de beurt de kudde in bedwang tot dat we aan de dichte bakamuur gekomen waren. Daar vuurden we nog eens allen samen, en vluchtten toen in allerijl onder dekking van de wilde brousse, naar het dorp terug. Die dag had ik er genoeg van, totdat ik 's namiddags de zeven gedode buffels zag, en mijn arbeiders met een stuk vlees kon gelukkig maken. Toen was ineens alle narigheid vergeten, en kreeg ik opnieuw goesting...

Een andere keer was ik op inspectietocht, toen ik op een 100 meter van de autoweg twee buffels zag staan. Men had me verteld dat het niet gevaarlijk was op buffels te schieten, wanneer er maar twee samen waren, omdat, wanneer de ene getroffen was, de andere er eenvoudig de wacht bleef bij houden. Ik schoot de eerste neer, doch weer had ik dezelfde grap : andere buffels, die ik niet gezien had, sprongen bij het schot recht, en kwamen op mij af. Ik had net de tijd om in een boom te kruipen. De buffels bleven onder de boom staan snuiven, en beukten met hun kop tegen de stam om mij er uit te halen. Gelukkig dat de boom tamelijk dik was. Daar ben ik blijven zitten tot laat in de namiddag, want de dieren lieten niet af. Toen kwam er eindelijk een vrachtwagen met soldaten voorbij. Ik deed teken met mijn zakdoek, en ze begrepen al dadelijk mijn hachelijke positie. Nadat ze zich opgesteld hadden, legden ze drie buffels neer, en de andere sloegen op de vlucht. Zo kwam ik er weer eens goed af, doch nu was 't voorgoed gedaan met mijn drift om op buffels te jagen...

Toen Karel me vroeg of ik meeging, schoten allen in een lach, want ze kenden de grappen die ik beleefd had. Doch nu begonnen ze me zo te plagen en aan te porren dat ik plots zei :

— Welnu, akkoord, ik ga mee, er kome van wat wil !

Er werd nog wat gepraat, en tegen elf uur braken allen op. Karel zei nog :

De buffels gooiden de wagen omver...

BUFFELJACHT.

GEILLUSTREERD DOOR FR. CRAENHALS

De andere buffels kwamen op mij af...

— Ik heb al zes en negentig buffels neergelegd, en ik wil er honderd hebben vooraleer ik naar Europa terugkeer !...

★

't Kon nauwelijks vier uur in de morgen zijn, toen ik uit mijn slaap opgeschrikt werd door Karel, die op het horretje van mijn raam trommelde en me toeriep :

— Er uit, luie vlegel. Dromen is niet goed wanneer je op buffeljacht gaat.

Ik was meteen goed wakker. Vlug een koud stortbad genomen, wat koffie klaar gemaakt en de veldflessen gevuld; nog wat proviand in de broodzak, en we stonden gereed. Ik nam enkel mijn boy mee : een grote, magere, doch ijzersterke neger met merg in zijn knoken, en waarop ik me verlaten kon. Uit voorzorg had ik gisteren de kogels, die ik wilde meenemen, in de zon gelegd. Want met het regenseizoen zijn alle kasten zo vochtig als een kelder bij regenweer, en ik wilde de grap niet meer beleven, dat mijn geweer ketste. Ik nam er een goede voorraad van mee, want in de grond was ik niet zeer enthoesiast voor die jacht, en ook niet zeer gerust. Doch met een grap wist Karel alle muizenissen uit mijn hoofd te verjagen.

Het was nog donker toen we vertrokken. We reden ongeveer 30 kilometer en lieten daar de wagen staan. Twee mannen uit 't dorp — ervaren jagers — elk met drie lansen gewapend, zouden ons de weg aanwijzen.

Het deed me waarlijk goed, na dat lange regenseizoen weer eens in Gods ruime natuur te komen. Het was fris als op een der eerste Lentemorgens in Vlaanderen.

Opeens werd het muisstil, want een grote boskraai — de algemeen bekende inlichtingsbron van alle broussedieren — kwam boven ons rondcirkelen met haar rauwe « kaa »-kreten, en waarschuwde zo de dieren dat er jagers waren. Ik zag mijn boy woedend de vuist naar haar opsteken. Wanneer de dieren dat geroep horen, steken ze onrustig de kop omhoog en houden zich gereed om te vluchten. Een der zwarte gidsen bleef staan, en begon het buffelspoor dat we volgden aandachtig te bekijken. Dan fezelde hij :

— Tambo, een leeuw.

Toen we naderbijgekomen waren, zagen we inderdaad dat nog geen uur geleden een grote leeuw het spoor van de buffels gekruist had.

— Als 't zo is, meende ik, hebben we niet veel kans buffels aan te treffen en lopen we groot gevaar op de leeuw uit te komen.

De zwarte lachte om mijn onwetendheid. Hij toonde me de grote leeuwenprenten en zei :

— Tambo heeft zijn ontbijt al genomen : er is bloed in zijn spoor. En, had hij honger, dan zou hij dadelijk het buffelspoor gevolgd hebben. Doch nu is hij in gindse bosgalerij gaan slapen.

Dat stelde me gerust, en Karel, die eerst ook aarzelend om zich heen gekeken had, alsof hij vreesde dat de leeuw onverwachts op ons zou springen, zei nu gemaakt luchthartig :

— Wel, Bert, jongen, je valt me tegen, je hebt toch geen angst voor dat beetje leven van je ?

Ik kaatste terug :

— Angst heb ik niet, Karel, maar ik vind dat de kristen het beetje leven dat hij van de Schepper in leen gekregen heeft, niet nodeloos mag vergooien.

Zo'n woorden hoorde Karel niet graag, hoewel het voor hem goed zou geweest zijn ze wat meer in overweging te nemen. Hij zei alleen maar :

— Luister eens hier, vriend, ik weet wat buffeljacht is, en je mag me vrij geloven als ik je zeg, dat je alleen dan met sukses buffels kunt jagen, wanneer je er roekeloos op los gaat.

Dat was geen opschepperij van Karel, want hij had al bewezen dat hij in dat vak thuis was. Wie op buffeljacht gaat, waagt er telkens zijn leven bij; niet omdat de buffeljacht op zichzelf zo levensgevaarlijk is, maar omdat de jager, naargelang hij meer buffels neergelegd heeft, roekelozer wordt en de geboden voorzichtigheid helemaal over het hoofd gaat zien. Zo wordt die jacht een driftig spel, waarvan de betovering groter wordt naargelang het gevaar verhoogt : een spel op leven en dood, waarbij meer dan een jager er het leven bij inschiet. Daaraan dacht ik, toen ik antwoordde :

— Akkoord, Karel, maar wanneer die roekeloosheid uitdaging wordt, dan ben je verloren : dat is waar bij de olifantenjacht, en dat zal bij de buffeljacht ook wel zo zijn.

Hij wilde nog iets antwoorden, doch de gids deed teken dat we moesten zwijgen. Nu daalden we een helling af, en naarmate we dieper kwamen, werd het pad glibberiger. Het werd een kruisweg voor mij. Telkens weer slipte ik uit met mijn rubberlaarzen, en telkens draaide Karel zich kwaad om als wou hij zeggen :

— Kun je niet wat minder gerucht maken ?

Bij de beek gekomen, raamde ik te kort, en kwam midden in het water terecht. Nu werd het nog erger, want we gingen omhoog langs een pad lijk een kurketrekker. Mijn laarzen hadden water gedronken, en veroorzaakten bij elke stap een soppend geluid van het door mijn voet opgeperste water. Ik was blij toen we eindelijk op een grote grasvlakte uitkwamen. In het midden was een grote slat, waaromheen een vijftal buffels. Het doffe geplons dat we hoorden, verried de aanwezigheid van andere dieren in de slat zelf. We hadden de wind in de rug, en moesten er niet aan denken ze zo te naderen. Daarom moesten we een bocht om de dieren heen maken. Toen we op hoogte van de buffels gekomen, waren al tussen de baka door, begonnen we op handen en voeten te kruipen tot op ongeveer 100 meter.

Ik wilde eerst beraadslagen hoe we het aan boord zouden leggen, doch lijk een jachthond die 't wild geroken heeft, wilde Karel onverwijld op de buffels af. Ik fluisterde hem nog toe :

— Neem je in acht; geen dwaasheden.

Doch hij luisterde niet eens. Ik kroop rechts vooruit, omdat Karel links in het gras verdwenen was. Ik kreeg een jong dier onder schot en hield me gereed om te vuren van zo haast Karel zou geschoten hebben. Ik zag twee logge gedaanten zich uit de slat omhoogwerkten. Ze kwamen naast elkaar omhoog en moesten Karel een prachtige kans bieden voor een doublet. Inderdaad knalde zijn Mauser. De eerste buffel viel terug in de slat. De andere zakte ook door de poten, doch raakte met een uiterste krachtinspanning weer overeind, en stond met gebogen kop in de richting van Karel te kijken, alsof hij een aanval verwachtte. Op dit ogenblik schoot ik mijn jonge buffel. Hij viel met een dof gebrom neer. Meteen knalde het geweer van Karel voor de tweede maal en de getroffen buffel zakte ook ineen. De vier overige buffels, die eerst verschrikt hadden rondgekeken, zetten het nu op een lopen in mijn richting. Ik was nu helemaal op mezelf aangewezen, want Karel kon in mijn richting niet schieten. Ik wachtte de eerste buffel af.

Toen hij op dertig passen van mij af was, haalde ik de trekker over. Het dier stuikte voorover, wentelde zich nog tweemaal om, en bleef dan liggen. De andere dieren veranderden van richting en verdwenen in de hoge baka. Karel joeg ze nog een kogel na, doch 't was niet raak. Hij juichte :

— Acht en negentig... nog twee en ik ben er.

Wij gingen voorzichtig onze buit bekijken :

— Je bent een geboren buffeljager, prees Karel me, en je weet je kogels goed te plaatsen.

Die lof van Karel liet me niet onverschillig, en ik begon weer trek te krijgen in dat soort jacht. Mijn twee kogels waren juist in de ster van de buffels ingeslagen. We stuurden een man naar het dorp terug om de bewoners te melden, dat ze het vlees mocht komen halen, want ten slotte was het toch op hun jachtgebied, en hun wild dat we schoten. Ze mochten de dieren in stukken hakken en het vlees tot bij de auto brengen, doch ze moesten met de verdeling wachten tot we terug waren, want we wisten bij ervaring, dat anders het dorpshoofd en zijn « kapita's » een groot deel van het vlees zouden weghalen, terwijl de sukkelaars weinig of niets zouden krijgen. Intussen gingen we naar een andere kudde buffels op zoek, ditmaal bot tegen de wind in. Zodoende moesten we ons niet zozeer in acht nemen, en hadden we kans op een goede jacht...

Volgende week : VERVOLG EN SLOT

Een der gidsen fezelde : « Tambo... een leeuw ! »

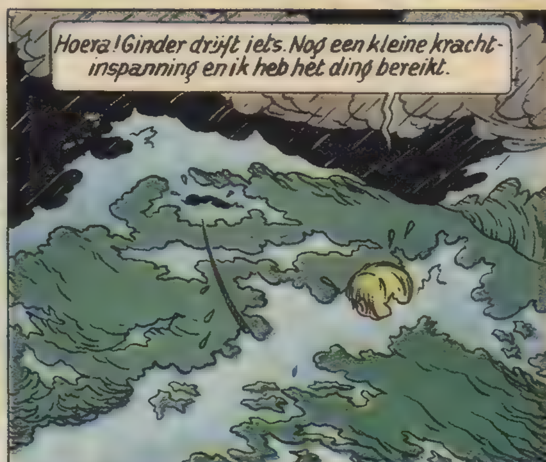
Signor Barelli
OP NUSA-PENIDA

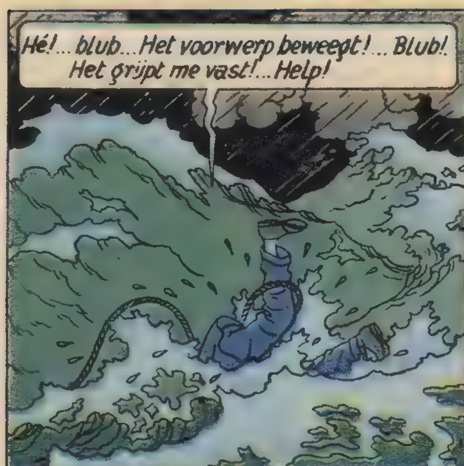
Er is een storm opgestoken en Barelli en Moreau worden door de kapitein van de « Haai » overboord gegooid. Barelli kon een touw vastgrijpen...

Tekst en tekeningen van Bob DE MOOR

(Wordt voortgezet.)

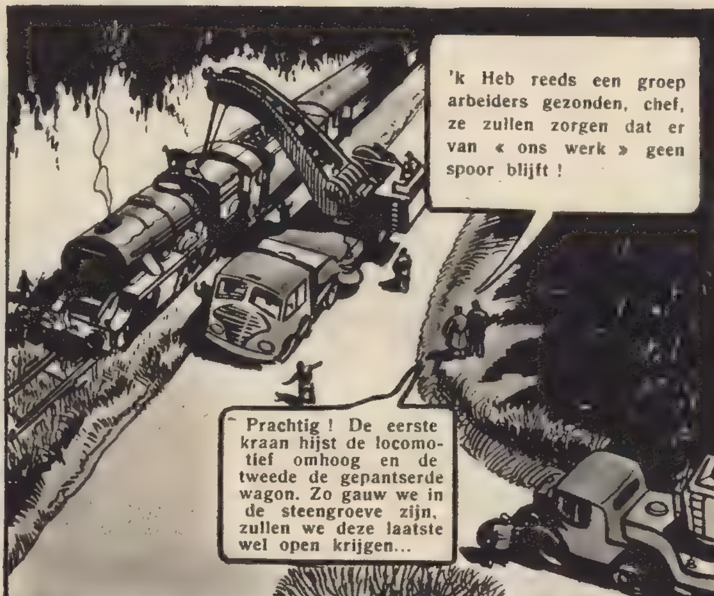

SPOORWEG-PIRATEN

De speciale trein, die de kroonjuwelen van Ravonië van Londen naar Liverpool zal brengen, wordt door een bende gangsters in een hinderlaag geleid...

De machinist vertraagt de vaart zo vlug hij kan. De trein stopt en de bandieten omringen hem reeds langs alle kanten...

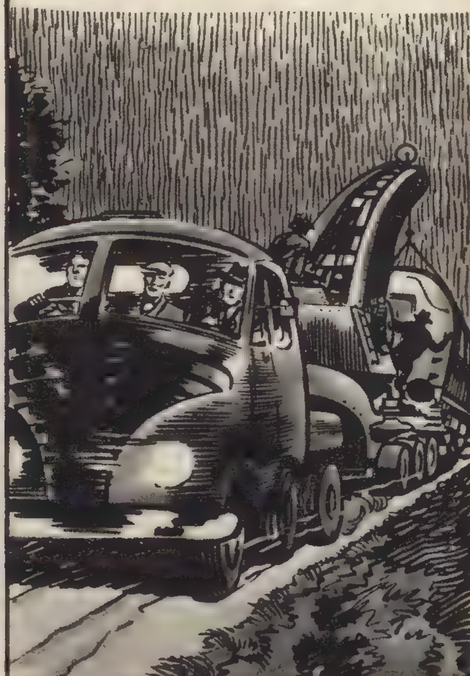

De machtige hijskraan tilt de locomotief op...

Het zonderling konvooi rijdt door eenzame velden.

Intussen aan de wissel...

De volgende morgen wordt Sexton Blake dringend naar de kantoren van de Engelse spoorwegmaatschappij geroepen...

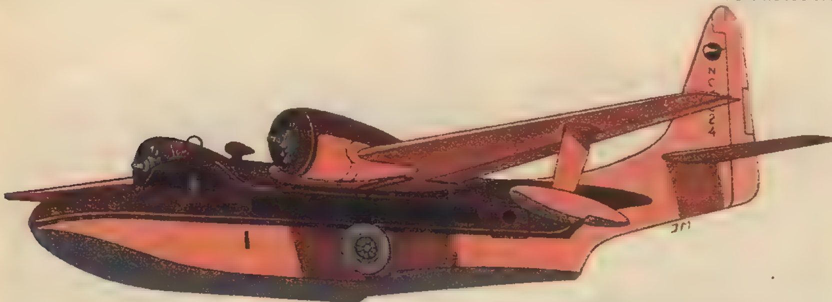

Waarom niet meer watervliegtuigen?

Sedert de mens op de wereld is, tracht hij meester te worden over de natuurelementen. Het is waarschijnlijk dat hij eerst het water overwon door te leren zwemmen en schepen te bouwen. Als we zeggen schepen, bedoelen we niet dat de eerste mensen dit konden. Ze zagen een boomstam op het water drijven en gingen er op zitten. Alles begint heel eenvoudig. Ook de droom te vliegen zoals een vogel stamt uit de nacht der tijden, maar er waren duizenden en duizenden jaren nodig om deze droom te verwerkelijken.

WE weten dat de Griekse held Icarus vleugels had gemaakt. Hij sprong van een rots en vloog in de lucht. Steeds hoger en hoger ging het tot hij te dicht bij de zon kwam. De lijm, waarmee de vleugels aaneengekleefd waren, smolt en Icarus stortte in zee. Er zijn de Sprookjes van Duizend-en-één-Nacht waarin een tovenaar voorkomt die een paard maakt met vleugels. Met dit paard kan men de lucht in stijgen en er staan zelfs knopjes op om hoger of lager te vliegen, links en rechts te zwenken. Er was de geniale Leonardo da Vinci die vliegende machines tekende. Hijzelf is er nooit mee opgestegen, dat ware trouwens onmogelijk geweest, maar da Vinci voorzag dat de mens eens het luchtruim zou beheersen en, zo mijmerde hij, die vliegende tuigen zullen sneeuw laten vallen om onze hete, benauwende straten af te koelen... Leonardo da Vinci vermoedde niet dat de mens met z'n vliegtuigen heel wat anders heeft gebracht dan witte, verfrissende sneeuw!

Toen de mens de boot en het vliegtuig gebouwd had,

GRUMMAN MALLARD (U.S.A.) - Twee motoren Pratt and Whitney van 600 PK. Spanwijdte 20,32 meter; lengte 14,75 meter; totaal gewicht: 5.443 kg.

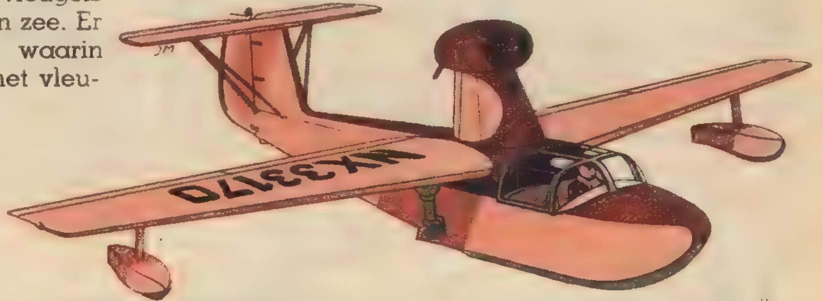
beproefde hij een toestel te maken dat kon varen en vliegen meteen. Verschillende watervliegtuigen zagen het levenslicht, maar ze konden zich moeilijk handhaven. Er werden ook reeds meer vliegende-auto's geconstrueerd, maar ze raakten vlug in de vergeethoek.

Waarom eigenlijk? Een watervliegtuig biedt grote voordelen! Overal waar water is kan het landen, loopt nooit gevaar als een steen naar beneden te zinken, speciale startbanen, enz., zijn totaal overbodig. En toch blijft het watervliegtuig de verstoteling van de grote familie. De Amerikanen hebben thans echter het probleem der amphibie-vliegtuigen weer opgenomen en men mag aannemen dat er in de toekomst iets uit groeien zal. De enige hinderpaal is, naar verluidt, de hoge kostprijs. Wij geloven dat dit overdreven is.

Zo tovert men de wielen van de GRUMMAN weg!

BUNYARD, een New-Yorkse firma bouwde de « Sportsman » een klein toerismevliegtuig dat een groot sukses kent. De spanwijdte van het toestel bedraagt 10,50 meter en het weegt met lading en al 1.500 kg. Het kan een snelheid van 190 km. per uur bereiken

BUNYARD SPORTSMAN (U.S.A.) - Een Franklin-motor van 185 PK. Max. snelheid: 235 km. per uur.

en heeft een groot vliegbereik. Drie personen kunnen er gemakkelijk in plaats nemen.

Toen de Amerikaanse ingenieurs de « Grumman Mallard » construeerden, hebben ze blijkbaar alléén aan luxe gedacht! Het is uitgerust met al de laatste technische snufjes. Er is verwarming, een afkoelingssysteem, de hut is geluiddicht afgesloten, er is een radio, fijne clubzetels, opplooibare tafeltjes, divans, luxueuse toiletkamertjes, enz., allemaal uit de fijnste materialen.

De « Mallard » doet denken aan een eerste klas transatlantieker. Het toestel kan een tiental reizigers mee nemen over een afstand van meer dan 1.000 kilometers tegen een snelheid van ruim 300 km. per uur. De « Mallard » kost een slordige 90.000 dollar, een peulschilletje dus!

Bemerkenswaard aan de « Gruman » is de wijze waarop de wielen weggemoffeld worden. Ze glijden in de romp zonder dat het nochtans mogelijk is dat er een druppel water het toestel binnen komt.

Dit is te danken aan een dubbel, hermetisch gesloten beschot.

We moeten ook eens kijken naar de schroef. Zoals bij alle amphibie-vliegtuigen staat ze heel hoog opdat ze niet met het water zouden in aanraking komen.

Op een vliegveld zien deze toestellen er uit als eenden, een beetje log. Maar voelen ook de eenden zich niet even goed thuis in de lucht als in het water?

MONSIEUR VINCENT

Vincent werd huisonderwijzer bij de familie de Gondi. Op zekere dag hoort hij z'n meester twisten met een andere heer. de Gondi en zijn tegenstrever zullen duelleren...

TEKST EN TEKENINGEN VAN RAYMOND REDING

Vincent liet de woedende de Gondi voorbijgaan, stelde zijn leerlingen gerust en ging toen naar de kapel waar hij de mis moest opdragen. M. de Gondi was reeds aan de ingang van de kapel...

De bevelhebber was een vroom man en die dag had hij het gebed nodig, meer om tot bedaren te komen, dan om zijn geloof te belijden. Na de mis wierp Vincent zich voor de voeten van de edelman...

Niemand weet hoe deze erezaak juist geregeld werd, maar zeker is dat M. de Gondi afzag van zijn plan. Het moet zijn dat Vincent veel overtuigingskracht bezat en men geloofde wat hij zei, want een edelman er toe brengen geen wraak te nemen, was beslist een krachttoer. Madame de Gondi kwam de jonge priester opzoeken...

Vincent toog met geestdrift aan het werk. Hij predikte weer en zijn woorden wekten wonderen. Hij moest de hulp inroepen van andere priesters om biecht te horen en de Sacramenten uit te reiken. Dit was de eerste stap voor het grote werk, dat weldra heel het Franse grondgebied zou bestrijken en waar vele priesters zouden aan werken. Het waren de « missies »...

Vincent heeft echter nog geen vast plan. Hij herneemt zijn taak als huisleraar met tegenzin. Op zekere dag hoort hij dat een arm dorp dringend een priester nodig heeft. Heel stil verlaat hij het rijke huis van de Gondi...

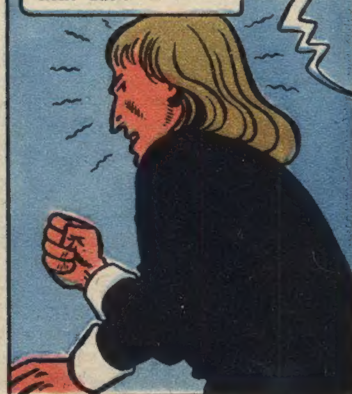
Het is ellendig gesteld in het dorp. De kerk is heel gebleven, maar de bevolking is zeer arm en wordt bovendien uitgezogen door enkele rijken, die absoluut niet weten wat christelijke barmhartigheid is...

Nergens vindt Vincent onderkomen. Eindelijk klopt hij aan de deur van het laatste huis...

(Wordt voortgezet.)

Hallo, de Bons!

Beste Vrienden,

De KUIFJE's BON oogst werkelijk in heel het land een triomfantelijk onthaal. Iedere dag ontvangen we honderden brieven en pakjes met bons. Het grootste deel van onze correspondenten heeft deze rubriek aandachtig gevolgd en rekeningen gehouden met de kleine wenken welke wij hier gaven. Ik feliciteer dan ook deze die het **juiste aantal** punten opsturen, **hun adres volledig** en duidelijk schrijven en **hun zendingen behoorlijk frankeren.**

Jammer genoeg zijn er nog altijd vrienden die vergeten **het geschenk**, dat ze wensen, **aan te duiden** en zijn dan hoogst verbaasd, indien ze bv. een wimpel ontvangen in plaats van de zo zeer gewenste prentjes. Een beetje meer **orde**, vrienden, en meer oplettendheid wanneer jullie een rubriek lezen of ons schrijven! Indien je het verkeerde geschenk ontvangt, stuur ons dan een briefje en vergeet niet ons **referentienummer** te vermelden.

HIER DE LIJST VAN DE GESCHENKEN

1. Vijf reeksen van 40 vignetten « Reinaert de Vos », per reeks (1) ... ... 50 punten
2. Afdrukplaatjes KUIFJE met de reproductie in kleuren van de voornaamste figuren van Hergé, boekje « A », 15 figuren (2) ... ... 50 punten
3. Afdrukplaatjes KUIFJE, idem boekje « B », 22 figuren ... ... 60 punten
4. Twee reeksen van vijf kleurprentkaarten, getekend door Hergé, per reeks ... 70 punten
5. Omslag speciaal schrijfpapier van KUIFJE, geïllustreerd door Hergé, verschillende onderwerpen ... ... 80 punten
6. Mooie KUIFJE's wimpel voor fiets, autoped of auto, in drie kleuren ... ... 100 punten
7. Portefeuille KUIFJE (in cuiroléine), met als versiering KUIFJE en BOBBIE ... 200 punten
8. KUIFJE's puzzle in hout, getekend door Hergé ... ... 350 punten
9. KUIFJE's puzzle (groot model), in hout, getekend door Hergé ... ... 500 punten
10. Blokjesspel KUIFJE van Hergé ... ... 500 punten

(1) De eerste reeks bevat de vignetten van 1 tot 40, de tweede reeks van 41 tot 80, enz. Duidelijk vermelden welke reeks je wenst.

(2) Verkrijgbaar : *De Schat van Scharlaken Rackam, Kuifje in Amerika, De Zwarte Rotsen, De Krab met de Gulden Scharen.* Vermelden : boekje « A », boekje « B » en de titel.

●

In dit nummer staat een bon ter waarde van EEN PUNT, voeg hem bij de collectie!

In afwachting dat de KUIFJE's BONS op al de verpakkingen van **TOSELLI** gedrukt zijn, heeft iedere blauwe **TOSELLI-vignet**, van het bijgaand model, de waarde van een 1/2 punt.

Weldra de prachtige KUIFJE's CHROMO's!

De avonturen van Kwik en Flupke

DOE EEN WENS!

UIT DE VIER WINDSTREKEN

WAT BLIJFT ER NOG VAN DE SPAANSE ARMADA ?

DE onoverwinnelijke Spaanse Armada werd door de Hollanders en de Engelsen gekelderd. Met de vloot zonken schatten en reeds van 1661 worden nu en dan pogingen gewaagd om die fabelachtige rijkdommen boven te halen. Niet lang geleden zijn er weer twaalf modern uitgeruste duikers in de baai van Tobermory, nabij het eiland Mull (Schotland), afgedaald in de hoop een deel van de schat te kunnen bovenhalen. Slechts de schede van een dagge kregen ze te pakken. Al wat men totnogtoe kon ophalen beperkt zich tot : een kanon, enkele sabels, pistolen, een gouden ring, een gouden handblaker en de schede van een dagge. In zekere zin is de Armada dus toch onoverwinnelijk !

EEN GEWICHTIG BURGER

IN Menen woont er een man die 153 kg. weegt, zo lazen de inwoners van Vlezembeek, een Brabants dorp, het in de kranten.

— Nog al de moeite, zeiden ze, onze Leon die weegt er 171 !

Het is werkelijk om je oren niet te geloven, maar het is waar ! Leon Descamps weegt 171 kg., is acht en zestig en gezond als een bliekje. Zes jaar geleden speelde hij nog voetbal. Geloven jullie niet ? Wij ook niet, maar Leon toonde een foto waarop hij in sportpak staat. Jullie hebben geraden Léon staat in de goal, de aangewezen plaats voor hem trouwens, en de tegenpartij had veel moeite om een balletje binnen te loodsen, want die formidabele keper vulde heel de goal ! Leon Descamps heefts slechts minachting voor vermageringskuren en heeft nooit een biefstuk of een pint gueuze-lambiek laten staan omdat hij te dik werd. Het dik worden zit bij hem wellicht in de familie, want zijn grootvader woog 125 kg., zijn vader 118 kg en zijn moeder 90 kg.

HEEFT ATLANTIS TOCH BESTAAN ?

VOLGENS een oude Egyptische sage lag in het verre Westen, achter de zuilen van Hercules (Gibraltar) een land, dat goed bestuurd werd en waar welvaart heerste. Het werd echter door de oceaan verzwolgen. Berust deze sage al dan niet op de werkelijkheid ? *Neen,* zeggen sommigen geleerden en bewijzen ook dat dit land niet bestaan heeft. *Ja,* zeggen de anderen en bewijzen dit ook. Hier volgt dan een uittreksel uit de theorie van een « ja-geleerde » René Malaise : « De zogenaamde Middenatlantische rug heeft zich van IJsland tot de Zuidpool uitgestrekt en de Azoren, Sint-Paul en Sint-Helena zijn plekken waar hij nog boven de zeespiegel komt. De hele rug lag eens boven de zeespiegel en dat was Atlantis. De rug belette de warme golfstroom Europa te bereiken en daarmee is dan de Middeneuropese ijstijd verklaard. Atlantis ging ten onder, toen het smeltwater van het Noordpoolgebied de rug tussen Groenland en Schotland doorbrak. »

TOERISME IN NEDERLAND

IN het jaar 1950 bezochten 400.000 toeristen Nederland. Hierbij komen dan nog de dagbezoeken; dus toeristen die slechts één dag in Holand verblijven. Het zijn hoofdzakelijk Belgen en hun aantal bedroeg 4.500.000 ! Door buitenlandse toeristen werden in Nederland ruim 58 millioen gulden aan deviezen achtergelaten. Het aantal Amerikaanse toeristen steeg van 35.000 tot 40.000 en het dollarbedrag dat zij in Nederland uitgaven steeg van 2.700.000 dollar tot 4.500.000.

WAT DOE JE MET 1 MILLIOEN ?

EEN Spanjaard, een Amerikaan en een Schot bespraken met elkaar wat ze zouden doen, indien ze op zekere morgen zouden wakker worden met een millioen aan hun voeten !

De Spanjaard zou een schitterende arena laten bouwen, waarin de prachtigste stierengevechten van heel Spanje zouden te zien zijn. De Amerikaan verklaarde, dat hij een reis rond de wereld zou maken. En ik, zei de Schot, ik zou mij nog eens te slapen leggen en zien of er geen millioentje bijkwam.

BETER DAN FLUORESCENT LICHT

IN de meeste grote magazijnen, fabrieken en zelfs scholen gebruikt men het fluorescent licht. In Amerika heeft men thans weer iets nieuws gevonden, dat, naar men zegt, nog beter is en « phosphors » (phosphoor) wordt geheten. Dit licht kan zowel aangebracht worden op een minuscuul stukje glas als op zolderingen van vele vierkante meters, men kan de muren lichtend maken en ook licht maken dat geen schaduwen afwerpt. Het zou zuiniger zijn dan gewoon electrisch licht en fluorescerende buizen.

INTEREST

WANNEER men in het jaar één, één penning (pfenning) zou uitgezet hebben tegen een normale rente, dan zou dit, vermeerderd met de interest, thans een aardig kapitaaltje zijn ! Men zou nl. een crediet van een sextillioen hebben, dat is een getal met zes en dertig nullen. Al het geld en goud op aarde zou niet toereikend zijn om dit bedrag uit te betalen !

REUZEN EN DWERGEN

DE grootste mens ter wereld was de Perziër Sia Khad; hij mat maar eventjes 3,27 meter ! De kleinste mens is een Egyptische vrouw Hilang Aegypte, die op zestigjarige leeftijd nauwelijks 38 cm. hoog was !

ROSINA BABBZONI

is een wees en woont nabij Piemont. Ze vulde een voetbalpronostiek in en zette er 50 lire op. Al haar pronostieken vielen uit en er werd haar 85 millioen 170.985 lire uitbetaald of 6 millioen 813.680 B. frs. ! Sedert vijf jaar werd er in Italië niet meer zoveel geld gewonnen met een voetbalpronostiek. Sigorina Rosina wenste geen commentaar uit te brengen op haar prijs, maar de gehele stad vierde het goede nieuws een ganse nacht.

Prins Ingolf van Denemarken, elf jaar oud, nam deel aan een fel betwiste wedstrijd voor zeepkisten. We zien hem hier (de zeepkist met de kroon), terwijl hij de hand druk van Hans von Gisseling, die de wedstrijd won en de Prins versloeg !

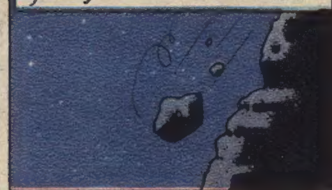

(Wordt voortgezet.)